

Arrest

nr. 250 100 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Fula origine, geboren op 3 oktober februari 1993 te Gumalaye, Upper Baddibou. Uw vader overleed toen u nog erg jong was. U groeide op bij uw moeder en ging naar de lagere school in een nabijgelegen dorp. Na de lagere school bracht uw moeder u naar uw tante in New Yundum, omdat ze zelf naar het buitenland ging. Toen u naar Junior School ging bleef u bij een voogd. In 2008 leerde u uw toekomstig echtgenoot S.S. kennen. S.S. wilde met u trouwen, maar u wilde wachten tot uw scholing beëindigd was. Na Junior School ging u terug bij uw tante wonen. Van 2011 tot 2012 behaalde uw toekomstige echtgenoot zijn Masterdiploma in Thailand. U studeerde begin 2013 af aan de middelbare school en in augustus 2013 trouwde u met S.S..

U ging bij hem en zijn familie wonen in hun familiecompound in New Yundum. Aangezien S.S. geselecteerd was voor een doctoraatsprogramma, keerde hij in september 2013 terug naar Thailand. Van december 2013 tot juni 2018 studeerde u zelf eveneens in Thailand. U werd slecht behandeld door de halfbroers van uw man, die verwachtten dat u als enige vrouw in de compound het huishouden deed en naar hen luisterde. Omdat u na jaren huwelijk nog steeds geen kinderen had wilden ze dat u besneden zou worden. U werd drie maal verkracht door de oudere (half)broer van uw man. Toen uw man de gelegenheid kreeg om in België te komen werken, zei hij dat u ook mee moest komen omdat u gedood of ernstig gewond kon raken bij zijn familie. U regelde de nodige documenten en vertrok 's middags met een excuus uit de compound. Op 8 september 2019 nam u enkele uren na uw echtgenoot een vliegtuig naar België, met tussenstop in Casablanca. U kwam dezelfde dag in België aan. Op 14 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstantie, aangezien u absoluut niet wou terugkeren naar uw schoonfamilie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Gambia te kunnen terugkeren omdat uw schoonfamilie u slecht behandelde, u wilde dwingen tot een besnijdenis (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS p. 14, 15) en omdat uw schoonbroer u drie keer verkrachtte (CGVS p. 16).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat vrouwenbesnijdenis in het algemeen op verschillende momenten kan worden uitgevoerd. De procedure vindt meestal plaats bij kinderen of adolescenten, maar kan ook plaatvinden op het moment van het huwelijk of tijdens de eerste zwangerschap. Het percentage Gambiaanse vrouwen dat besneden is, is relatief hoog, namelijk 76.3%. Bij de Fula, de etnie waartoe u stelt te behoren, net zoals uw schoonfamilie, is het percentage nog hoger (87.3% bij Fula over heel Gambia). Tevens blijkt dat vrouwen, meisjes liever, in Gambia vooral op jonge leeftijd, eventueel in de adolescentie besneden worden. Eén bron noteert dat 16 jaar als maximum leeftijd naar voor kwam in een onderzoek uit 1999. Recent blijken besnijdenissen alsmaar vroeger plaats te vinden, mogelijk als reactie op de pogingen vrouwenbesnijdenis te bannen. UNICEF stelt in zijn Statistical Profile On Female Genital Mutilation (2020) dat slechts 0.5% van de meisjes ouder is dan 15 jaar op het moment van besnijdenis (data uit 2018). Gambia is één van de minst ontwikkelde landen volgens het Human Development Report van 2019 (zie blauwe map in het administratief dossier). Dit rapport plaatst Gambia op plaats 174 van 189 landen en regio's die werden beoordeeld. Vrouwen in Gambia krijgen gemiddeld maar 3 jaar scholing.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder zelf besneden was en ernstige complicaties ondervond tijdens haar bevalling, die haar verhinderden meer dan één kind te krijgen (CGVS p. 8, 18). Om deze reden wenste zij dat u niet besneden zou worden (CGVS p. 18). Toen u uw (toekomstige) echtgenoot ontmoette en hij zijn intenties duidelijk maakte, stelde u dat u slechts wou trouwen indien hij bereid was te wachten tot u de middelbare school had afgerond, zo niet diende hij iemand anders te zoeken (CGVS p. 7). U beëindigde de middelbare school begin 2013 en trouwde in augustus 2013, zes jaar nadat u uw man leerde kennen (CGVS p. 4, 6). Uw man was voor jullie huwelijk op de hoogte dat u niet besneden was en akkoord met uw wens eventuele kinderen niet te besnijden (CGVS p. 15). Evenmin zou zijn familie gevraagd hebben of u besneden was voor jullie huwelijk (CGVS p. 15). U woonde geruime tijd in bij uw schoonfamilie, zowel voor als na uw universitaire studies in Thailand (CGVS p. 4, 14) en was ruim 26 jaar oud toen u in september 2019 uw land verliet (CGVS p. 3, 6) om uw man te vergezellen die in België kwam werken (CGVS p. 7, 11).

*U bent een hoog opgeleide vrouw, die uit vrije wil en onder voorwaarden die zij zelf kon stellen trouwde met haar huidige echtgenoot, een echtgenoot die bovendien absoluut niet akkoord is met de wens van zijn familie dat u besneden dient te worden (CGVS p. 14, 15). Op ruim 26-jarige leeftijd was u bovendien onbesneden (zie supra). Uw leeftijd, opleiding en de steun van uw man die tevens kostwinner was voor zijn familie (CGVS p. 11, 13), maakt dat u zich in een (voor de Gambiaanse samenleving) uitzonderlijke positie bevond van waaruit de kans om succesvol in te gaan tegen de praktijk van besnijdenis een stuk groter wordt. De vaststelling dat u op 26-jarige leeftijd nog steeds niet besneden was toont aan dat u daar in elk geval ook lang in geslaagd bent. **Met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis dient u dus overtuigend aan te tonen dat u en uw echtgenoot, jaren na jullie huwelijk, niet meer in staat zijn om een besnijdenis onder druk van zijn familie te vermijden.***

Met betrekking tot de ernst van uw vrees door uw schoonfamilie tegen uw wil besneden te worden en uw verklaringen door één broer meermaals verkracht te zijn geweest (CGVS p. 15, 16), dient opgemerkt dat u **bijzonder lang gewacht heeft om uit uw penibele positie weg te vluchten**. Zo stelt u dat u twee jaar lang mishandeld werd van zodra u bij uw schoonfamilie ging wonen en dat de mishandelingen gewoon voortgingen toen u uit Thailand terugkeerde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 14/10/2019, pt 3.5.). U keerde in juni 2018 uit Thailand terug (CGVS p. 4) en in oktober of november 2018 probeerde de oudste broer uw besnijdenis te organiseren. Hij contacteerde een vrouw die u onderweg naar de markt probeerde tegen te houden en ook de broer probeerde u mee te trekken. U werd echter geholpen door voorbijgangers en zette daarna uw weg verder naar de markt. (CGVS p. 15) Vervolgens bleef u nog tot september 2019 in de familiecompound in Gambia wonen, vooraleer naar België af te reizen (CGVS p. 6, 11). Hierbij dient opgemerkt dat u in feite op geen enkel moment zelf iets ondernam om te ontsnappen aan de vervolgingsfeiten die u zou ondergaan hebben. Slechts toen uw man de kans had om in België te komen werken, bracht u op zijn voorstel ook uw eigen documenten in orde, zodat u eveneens zou kunnen komen (CGVS p. 11). Er kan niet worden aangenomen dat u na een poging tot besnijdenis en drie verkrachtingen, zelf op geen enkel moment initiatief nam om aan deze vervolging te ontsnappen, met of zonder hulp van uw man. Deze vaststelling doet reeds bij voorbaat afbreuk aan de ernst van de beweerde vervolgingsfeiten.

Verder dient opgemerkt dat uw vrees om besneden te worden en de vervolgingsfeiten die u aanhaalt volledig uitgaan van uw schoonfamilie.

Het beeld dat u ophangt van uw man en zijn familie is echter weinig coherent. U stelt dat uw man de enige is die werkt en dat hij verondersteld wordt zijn familie te onderhouden, op het einde van de maand nemen ze zijn loon, dit terwijl u verondersteld wordt voor iedereen het huishouden te doen (CGVS p. 11, 13). Nochtans is uw man een doctorandus die voor de overheid werkt en die voor zijn werk geregeld naar het buitenland gaat (CGVS p. 7, 11, 13). In feite is hij nauwelijks thuis (CGVS p. 14). Volgens de beschikbare informatie is hij Adjunct Lector aan de Universiteit van Gambia en werkt hij als consultant hernieuwbare energie voor nationale en internationale organisaties zoals International Energy Charter, International Solar Alliance, World Bank, UNIDO, UNEP, UNDP, UNESCO en International Energy Agency (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Dat een man in zijn positie, indien hij werkelijk het enige inkomen in de familie genereert, niet in staat zou zijn om zelf te bepalen hoe hij zijn loon uitgeeft en of hij in de familiecompound blijft wonen indien hij of zijn vrouw daar niet gerespecteerd worden, is weinig aannemelijk. Gevraagd of u en uw man de compound niet zouden kunnen verlaten, stelt u dat de schoonfamilie alles zou doen om uw man in de compound te houden, aangezien ze geen werk hebben en uw man alles voor hen moet doen. Als uw man er niet meer zou zijn, zouden ze een miserabel leven leiden. Tevens zouden ze aan 'juju' doen en jullie leven kunnen vernietigen zonder jullie aan te raken. (CGVS p. 12, 13.)

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat uw schoonfamilie een miserabel leven zou leiden zonder uw man. U stelt immers dat de (half-)broers van uw man allemaal hun middelbare school hebben afgemaakt en dat uw man daarnaast ook zijn bachelor diploma haalde terwijl zijn vader zijn schoolgeld betaalde (CGVS p. 9, 14). Schoolgeld dient bovendien ook betaald te worden voor de lagere en de middelbare school, volgens uw verklaringen (CGVS p. 14). De vaststelling dat de vader van uw man zijn vijf zoons naar de lagere en de middelbare school kon laten gaan en bovendien een hogere opleiding voor één van zijn zoons kon betalen, toont aan dat uw man uit een gegoede familie komt. Zeker in een land waar mannen gemiddeld slechts 4.3 jaar scholing volgen (zie informatie in de blauwe map van het administratief dossier). Zelfs indien uw schoonbroers zelf niet werken en ze van mening zijn dat uw man moet bijdragen in het onderhoud van de compound, is het weinig aannemelijk dat zij zonder uw man een miserabel leven zouden leiden. Op uw stelling dat uw man zich niet zou durven onttrekken aan de invloed van zijn familie omdat ze aan 'juju' doen (CGVS p. 13), kan enkel worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan bovennatuurlijke krachten. Met betrekking tot uw bewering dat uw man wel bang was voor dergelijke krachten, kan enkel opgemerkt worden dat dit hem toch niet heeft tegengehouden om naar België te komen en u tegen hun wil in met zich mee te nemen (CGVS p. 15). U stelt dat uw man zei dat u beter mee naar België zou komen, omdat u in Gambia risico liep dat ze u zouden doden of ernstig verwonden, wat er op wijst dat zijn geloof in hun mogelijkheden u zonder aanraken iets aan te doen eerder relatief was (CGVS p. 11). In dat geval zou u in België immers evenmin veilig zijn.

De beweerde vervolgingsfeiten gaan dus uit van uw schoonfamilie en hangen dan ook nauw samen met uw verblijf in de compound van deze schoonfamilie.

Zo stelt u dat u mishandeld werd van zodra u daar ging wonen en dat de mishandelingen gewoon verdergingen toen u uit Thailand terugkeerde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 14/10/2019, pt 3.5.). Zeker twee van de drie keer dat u verkracht werd, gebeurde dit tijdens uw verblijf in de familiecompound (CGVS p. 15, 16).

Het is dan ook bijzonder opvallend dat uw verklaringen over het moment waarop u in de compound van uw schoonfamilie ging wonen en de duur van uw verblijf daar, sterk uiteen lopen.

Met betrekking tot de periode die u doorbracht bij uw schoonfamilie vooraleer u naar Thailand ging studeren, legt u wisselende verklaringen af. Dit terwijl van een universitair geschoolde vrouw als uzelf mag verwacht worden dat zij data en jaartallen op een consequente wijze kan gebruiken. Zo stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat u na uw huwelijk twee jaar bij uw schoonfamilie bleef en dat zij u mishandelden en u verweten na twee jaar huwelijk nog steeds geen kinderen te hebben. U stelt verder na die twee jaar in december 2013 naar Thailand vertrokken te zijn voor uw studies en in juni 2018 teruggekeerd te zijn, waarna de situatie van mishandeling zich voortzette. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 14/10/2019, pt 3.5.) Echter, voor het CGVS stelt u dat u ongeveer een jaar in de compound van uw schoonfamilie woonde voor u in december 2013 naar Thailand vertrok, namelijk sinds eind 2012, begin 2013 (CGVS p. 4). Hierbij valt bovendien op dat u pas sinds augustus 2013 gehuwd bent en dus minder dan vijf maanden na uw huwelijk reeds naar Thailand vertrok (CGVS p. 6). Bij DVZ plaatst u uw verblijf bij uw schoonfamilie na uw huwelijk, wat op basis van het bovenstaande dus een periode van vijf maanden zou inhouden en niet twee jaar, zoals u bij DVZ verklaarde. Bovendien stelt u voor het CGVS dat u voordien bij uw tante verbleef en dat u naar de compound van uw schoonfamilie ging toen uw tante overleed (CGVS p. 4). Later in het persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat uw tante overleed in 2015, terwijl u in Thailand verbleef (CGVS p. 9). Uit het bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u in het geheel niet aannemelijk maakt voor uw universitaire studies bij uw schoonfamilie verbleven te hebben. Dit draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

U stelt tot drie maal toe verkracht te zijn door een broer van uw man (CGVS p. 16). **Uw verklaringen over deze verkrachtingen en over wie u juist verkrachtte zijn echter geenszins overtuigend.** U stelt aanvankelijk dat 'deze mensen' u verschillende keren verkrachtten. Gevraagd wie er u juist verkrachtte stelt u dat het de oudere broer was. (CGVS p. 15.) Gevraagd of dit meer dan eens gebeurde antwoordt u weinig specifiek dat het twee tot drie keer gebeurde. Gevraagd of het twee of drie keer gebeurde, antwoordt u opnieuw dat het twee tot drie keer gebeurde, om vervolgens te specificeren dat het drie keer gebeurde. U bevestigt dat het telkens dezelfde broer was en dat het Sa. betrof (de tweede oudste broer). (CGVS p. 5, 16, 18) Gevraagd naar de laatste keer dat u verkracht werd, stelt u dat het op dezelfde dag was waarop hij u eerder al geslagen had en uw telefoon en laptop had vernietigd (CGVS p. 16). Echter, toen u eerder vertelde over het incident waarbij uw telefoon en laptop werden vernietigd, had u verklaard dat dit door de oudste broer gebeurde (CGVS p. 11), terwijl u verkracht zou zijn door de tweede oudste broer. Wanneer u dus later in het gehoor opnieuw gevraagd wordt wat de namen van uw schoonbroers ook weer waren, stelt u opnieuw dat de oudste broer Sh. heet en de volgende broer Sa.. Gevraagd wie u dan verkracht had stelt u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring, dat het de oudste was. (CGVS p. 18) Gezien deze flagrante tegenstrijdigheid kan niet langer aangenomen worden dat u verkracht werd door één van de broers van uw man.

Concluderend dient dus gesteld dat u uw verblijf bij uw schoonfamilie voor uw universitaire studies niet aannemelijk kon maken en dus evenmin de mishandelingen die u tijdens die periode ondergaan zou hebben. Tevens legde u weinig overtuigende verklaringen af over de financiële situatie van uw schoonfamilie en legde u duidelijk strijdige verklaringen af over de meest ernstige van de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, namelijk de drie verkrachtingen door uw schoonbroer. Voor zover er dan wel nog geloof gehecht dient te worden aan uw stelling dat uw schoonfamilie u bovendien tot een besnijdenis wil dwingen, dient het volgende opgemerkt. Vooreerst stelt u zelf dat besnijdenis meestal voorkomt op jonge leeftijd, waarbij meisjes ergens heen gebracht worden en besneden worden zonder dat ze hier iets tegenin kunnen brengen. U stelt dat dit binnen uw etnie, de Fula, meestal gebeurt als je erg jong bent, vier tot zes jaar oud. Soms gebeurt het zelfs bij baby's. Tevens stelt u dat het door de wet niet toegestaan is, hoewel er meestal geen vervolging plaats vindt omdat het een familiezaak betreft. (CGVS p. 17.) U stelt ook dat u gehaat zou worden als uw man zou weggaan uit de familiecompound naar aanleiding van de onenigheid en dat de gemeenschap u als een slechte vrouw zou zien. (CGVS p. 13.) Echter, de vaststelling dat besnijdenis wijd verspreid is binnen uw gemeenschap wil nog niet zeggen dat een volwassen vrouw zomaar tegen haar wil en die van haar man in kan gedwongen worden tot een besnijdenis.

Zelfs uit uw eigen verklaringen blijkt geen bereidheid van de gemeenschap om een volwassen vrouw tegen haar wil in een besnijdenis te laten ondergaan, enkele mannen bleken immers bereid om u te helpen ontsnappen aan de besnijdenis die uw schoonbroer probeerde te regelen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen het ernstige voornemen van uw schoonfamilie om u desnoods te dwingen tot een besnijdenis, aangezien zij verkozen u door een oudere vrouw te laten benaderen terwijl u onderweg was naar de markt, in aanwezigheid van anderen. De vaststelling dat dit bovendien gebeurde tijdens een periode dat uw man thuis was (CGVS p. 15), getuigt evenmin van een doorgedreven ambitie bij uw schoonfamilie om u tegen de wil van u en uw echtgenoot tot een besnijdenis te dwingen. Het is bovendien eigenaardig dat uw man gezegd zou hebben dat u met alle middelen aan een besnijdenis moest proberen ontsnappen, maar u vervolgens wel alleen liet bij zijn schoonfamilie om in Senegal zijn visum in orde te brengen (CGVS p. 16). Ook dat getuigt in het geheel niet van een ernstige vrees dat uw familie zou proberen u te dwingen tot een besnijdenis, net zoals de al eerder genoemde vaststelling dat jullie na de poging u te laten besnijden nog bijna een jaar in de compound bleven wonen (zie supra).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u niet heeft aangetoond dat u en uw man, in jullie specifieke situatie als hoogopgeleid koppel, niet de autonomie hadden om te beslissen of u al dan niet een besnijdenis zou ondergaan. Uw verklaringen over uw verblijf en wedervaren bij uw schoonfamilie zijn op verschillende vlakken onovertuigend en zelfs incoherent. Bijgevolg kon u niet overtuigen dat u en uw echtgenoot in een situatie zaten waarin jullie een besnijdenis niet konden vermijden, nog los van de vaststelling dat u niet kon overtuigen dat uw schoonfamilie ernstige pogingen ondernam om u tot een besnijdenis te dwingen.

Er kan in uw hoofde dan ook geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt een paspoort voor ter ondersteuning van uw identiteit en nationaliteit en een uittreksel uit het trouwregister ter ondersteuning van uw huwelijk met S.S.. Uw identiteit of uw huwelijk worden echter niet meteen in twijfel getrokken. U legt verder de aanvraag voor medische regularisatie van uw echtgenoot voor. Deze toont aan dat jullie in verband met zijn medische aandoening de juiste procedure hebben opgestart, maar is verder niet meteen relevant voor uw verzoek tot internationale bescherming. Verder legt u een attest voor ter ondersteuning van een litteken dat u zou opgelopen hebben naar aanleiding van mishandeling door uw schoonfamilie. In het attest staat dat er een scan van uw voorarm werd genomen omdat u pijn zou hebben na een verwonding door een kogel. Er staat verder een opsomming van mogelijke problemen die geen van alle worden teruggevonden. U stelt dat ze door taalproblemen dachten dat de verwonding door een kogel kwam, terwijl hij volgens uw verklaringen door een stok afkomstig is (CGVS p. 10). Dit attest, waarin zelfs uw verklaringen over hoe u de verwonding in kwestie zou hebben opgenomen niet correct genoteerd werden, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een bewijs voor de beweerde mishandeling door uw schoonfamilie. Het attest kan dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de appreciatiefout en schending van “de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Verzoekster vreest vervolgingen in geval van terugkeer naar Gambia:
- ze vreest om weer misbruikt te worden door haar schoonfamilie;

- ze vreest ook dat zij door haar schoonfamilie onder dwang zal worden besneden
- nu de schoonfamilie heeft geleerd dat zij, in tegenstelling tot de Gambiaanse traditie, niet werd besneden en aangezien ze nog steeds geen kind heeft; ze vreest uiteindelijk naar Gambia omdat ze een onafhankelijke en opgeleid vrouw ;

Verwerende partij heeft het specifiek profiel van verzoekster en haar vrezen die gender gerelateerd zijn niet geanalyseerd.

Al in 1991 erkende de HCR het feit dat vrouwen een specifieke « target-group » waren voor de toepassing van de Geneefse Conventie: [...]

Verschillende guidelines werden geadopteerd om de specifieke noden van vrouwen te erkennen die zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekende partij (stuk 3) : [...]

De situatie van vrouwen in de Gambia wordt helemaal niet onderzocht door verwerende partij alhoewel deze elementen van fundamenteel belang zijn om verzoeksters nood aan internationale bescherming te evalueren.

Vrouwen zijn onderworpen aan mannen in de Gambia.

Volgens de editie 2014 van SIGI (Institutions Sociales et Egalité femme-homme) wordt Gambia gekenmerkt door een zeer hoge mate van sociale en institutionele discriminatie van vrouwen. Het land heeft een van de laagste discriminatiepercentages in termen van voorkeur voor jongens en hoge discriminatiepercentages in termen van beperkingen op de toegang tot middelen en goederen.

Het rapport, toegevoegd in bijlage, verwijst naar verschillende discriminaties in de Gambiaanse maatschappij (stuk 4).

Vrouwen worden gediscrimineerd in de Wet met betrekking tot hun civiele rechten, hun strafrechtelijke rechten, hun economische rechten enz.

Geweld (seksueel en fysiek) tegenover vrouwen wordt wijdverspreid getolereerd.

Dergelijke situatie wordt ook getolereerd in de hoge sferen (stuk 5): [...]

In zijn aanbevelingen van 2019 heeft Amnesty International een specifiek punt besteden aan de rechten van vrouwen en meisjes in de Gambia, wat duidelijk aantoonde dat deze niet gerespecteerd zijn (stuk 6): [...]

In casu was verzoekster altijd afgewezen door haar schoonfamilie - die haar status als "vrouw" gebruikte om haar als slaaf te gebruiken. Ondanks haar diploma in Thailand heeft verzoekster nooit werk kunnen vinden in Gambia, niet alleen omdat haar schoonfamilie haar dat heeft verboden - wat een teken van sociale discriminatie is die geworteld is in de moraal en de tradities - maar ook omdat het verkrijgen van werk als vrouw in Gambia niet gemakkelijk is - wat een teken is van meer systemische sociale discriminatie.

Wat het risico op excisie betreft, heeft de verwerende partij de omvang van het probleem - in relatie tot de persoonlijke situatie van verzoekster - niet voldoende geanalyseerd.

Vrouwelijke genitale verminking is een bijzonder wijdverbreid fenomeen in Gambia, met name onder de etnische groep van verzoekster (87,3%, zoals de tegenpartij opmerkt). Hoewel het sinds 2015 officieel verboden is, wordt het in de Gambiaanse samenleving nog steeds op grote schaal toegepast en vooral geaccepteerd : [stuk 7, gevoegd bij verzoekschrift]

Excisie, terwijl het vaker voorkomt als het meisje een kind is, kan ook op latere leeftijd plaatsvinden - vooral tijdens het huwelijk of wanneer er sprake is van het krijgen van kinderen. Excisie wordt soms zelfs gezien als een manier om onvruchtbaarheid "op te lossen"! In ieder geval hebben de familie en hun naasten "de meeste zeggenschap" over het al dan niet uitvoeren ervan.

[stuk 8, gevoegd bij verzoekschrift]

Verzoekster wordt dus inderdaad geconfronteerd met een verhoogd risico - waarvan de ernst door de verwerende partij is onderschat - om te lijden onder gedwongen uitsnijding: terwijl zij er in haar kindertijd aan kon ontsnappen dankzij het feit dat haar moeder ertegen was, is zij nu onder het "gezag" van haar schoonfamilie terechtgekomen, die het haar zou kunnen opleggen. Aangezien ze na meer dan 7 jaar huwelijk nog steeds geen kinderen heeft, is het risico groot dat het haar wordt opgedrongen!

Deze elementen en het exacte profiel van verzoekster werd noch adequaat noch voldoende geanalyseerd door verwerende partij en de nood van verzoekster tot internationale bescherming werd bijgevolg niet grondig geanalyseerd.”.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing en zal punt per punt de argumenten van verweerder weerleggen en vervolgens haar noodzaak aan internationale bescherming aantonen:

“2.2.1 Met betrekking tot het risico van gedwongen besnijdenis

In de bestreden beslissing, begint het Commissariat-generaal met het opmerken van de verschillende beschikbare gegevens over het risico van uitsnijding in Gambia. Zij merkt met name op dat het percentage Gambiaanse vrouwen die werden besneden relatief hoog is (76,3%), en zelfs nog hoger bij de Fulani (87,3%). Hij merkt ook op dat jonge vrouwen vaak op jonge leeftijd worden besneden. Ten slotte merkt hij op dat Gambia volgens het Human Development Report 2019 een van de minst ontwikkelde landen is.

Vervolgens richtte hij zich op de persoonlijke situatie van verzoekster. Hij wijst er allereerst op dat de moeder van verzoekster niet zou hebben gewild dat haar dochter zou worden besneden vanwege de problemen die zij als gevolg van haar eigen besnijdenis zou hebben ondervonden. Hij merkt vervolgens op dat de echtgenoot van verzoeker al voor het huwelijk wist dat ze niet besneden was en dat ze niet wilde worden besneden - een wens die hij respecteerde en accepteerde. Hij merkt ook op dat de familie van haar man nooit zou hebben gevraagd of verzoekster besneden was. Ten slotte merkt hij op dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw is en voegt hij eraan toe dat verzoekster in een "uitzonderlijke positie" lijkt te verkeren ten opzichte van de rest van de Gambiaanse samenleving, wat betekent dat "kans om succesvol in te gaan tegen de praktijk van besnijdenis een stuk groter wordt".

Om al deze redenen is het Commissariaat-generaal van mening dat het feit dat de praktijk in de gemeenschap wijdverbreid is, niet betekent dat verzoekster er als volwassene aan kan worden onderworpen. Hij neemt als bewijs het feit dat de schoonfamilie van verzoeker niet heeft aangetoond dat ze serieus van plan was haar daartoe te dwingen en dat de echtgenoot van verzoekster zijn vrouw niet alleen zou hebben gelaten met haar familie om naar Senegal te gaan om zijn visum te verkrijgen als het risico te groot zou zijn. Zij concludeert dat verzoekster zich niet in een situatie bevindt waarin zij een aan haar opgelegde uitsnijding niet kan vermijden.

Verzoekster kan een dergelijke redenering niet volgen: enerzijds onderschat de verwerende partij het belang van de realiteit van de excisiepraktijk in Gambia; anderzijds, en vooral, tracht zij deze niet nauwkeurig te analyseren in het licht van de persoonlijke situatie van verzoekster.

De internationale bronnen - zoals hierboven aangehaald (stukken 7 en 8) - getuigen van de realiteit en het wijdverbreide karakter van de excisiepraktijk in Gambia. Hoewel het sinds 2015 officieel verboden is, wordt het in de Gambiaanse samenleving nog steeds op grote schaal toegepast en vooral geaccepteerd.

In het onderhavige geval had verzoekster het "geluk" een moeder te hebben die bezwaar maakte tegen het feit dat haar kleindochter eraan werd onderworpen - omdat zij zelf de rampzalige gevolgen van de praktijk op haar lichaam had moeten ondergaan: [...] (notities van verzoekster, p. 17).

Dit neemt echter niet alle risico's weg!

Bovendien blijkt uit een van de bij het administratieve dossier van verzoekster gevoegde rapporten - waarop de verwerende partij zich beroept - dat 50 % van de jonge meisjes waarvan de moeders zich desondanks tegen de praktijk van de excisie hebben verzet, zich toch aan deze praktijk hebben moeten onderwerpen. Dit is een verder bewijs dat dit alleen niet genoeg is om het meisje te "beschermen" en dat ze misschien gedwongen wordt de procedure te ondergaan als anderen haar willen laten uitsnijden: (administratieve dossier, p. 54).

Hoewel het zeker waar is dat excisie vooral bij zeer jonge meisjes wordt toegepast, moeten een aantal vrouwen het helaas als volwassene ondergaan. Excisie kan nog worden uitgevoerd op het moment van het huwelijk of op het moment van de eerste geboorte: [stuk 8, gevoegd bij verzoekschrift]

Veel erger nog, besnijdenis wordt soms zelfs gebruikt om onvruchtbaarheid te "genezen"! [p. 31, stuk 8, gevoegd bij verzoekschrift]

Maar in casu was het juist omdat verzoekster na bijna 5 jaar huwelijk nog steeds geen kinderen had, dat de psychologische druk begon.

En het was nadat de zwager van verzoekster had gemerkt, door haar te verkrachten, dat ze nog steeds niet was vrijgesteld, dat er sprake was van het opleggen ervan aan haar.

In tegenstelling tot de echtgenoot van verzoekster - die opgeleid is en de wensen van zijn vrouw respecteert - blijft de familie van de man een gevangene van oude gebruiken en tradities en ziet ze de besnijdenis als een verplichte rite. Uit rapporten blijkt echter dat de familie, of in ieder geval degenen die er het dichtst bij staan, meestal het laatste woord hebben in deze zaak: [stuk 8]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft de schoonfamilie wel degelijk getuigd van een ernstig voornemen om haar daartoe te dwingen - op de dag dat zij op weg naar de markt probeerde haar te ontvoeren om haar aan een oude dame te geven. Inderdaad, men mag niet vergeten dat besnijdenis nog steeds wordt toegepast door oudere vrouwen. Als dit de enige echte poging was om verzoekster te dwingen, moet worden bedacht dat de schoonfamilie pas eind mei 2019, toen zwager Sh. haar verkrachtte, vernam dat ze nog niet was besneden. Slechts twee maanden later was ze op de vlucht geslagen.

Wat betreft het vertrek van haar man naar Senegal om zijn visum te verkrijgen, hij vertrok slechts voor één dag en nam daarom geen onevenredige risico's door zijn vrouw alleen achter te laten op het familie compound.

In het licht van al deze informatie bestaat er geen twijfel over dat verzoekster het risico loopt, en terecht, om door haar schoonfamilie te worden besneden als zij naar Gambia terugkeert. De verwerende partij handelt te kwader trouw door een dergelijk risico te negeren, ook al merkt zij zelf op dat verzoekster, gezien haar bijzondere situatie, meer "kans op succes in te gaan tegen de praktijk van besnijdenis" heeft. Het hebben van "meer kans om er tegenin te gaan" betekent niet dat er helemaal geen risico is.... Bovendien moet worden opgemerkt dat de verwerende partij bewust selectief is geweest in de informatie die zij ontleent aan de rapporten waarop zij zich baseert en die zij aan het administratieve dossier toevoegt - aangezien de verstrekte informatie uit diezelfde rapporten voortkomt en het integendeel mogelijk maakt de vrees van verzoekster te onderbouwen en te rechtvaardigen..

2.2.1 Met betrekking tot de wens van verzoekster om te vluchten

De verwerende partij is verbaasd dat, gezien haar angsten (risico op besnijdenis, mishandeling, verkrachting, etc.), verzoekster zo lang heeft gewacht met vluchten en vluchten. Bovendien stelt zij vast dat verzoekster niet eens zelf de stappen heeft genomen en de beslissing heeft genomen om te vertrekken, maar gewoon haar man op zijn voorstel heeft gevolgd. Zij concludeert dat de aangevoelde feiten niet ernstig genoeg zijn.

Verzoekster kan een dergelijke redenering niet volgen, die geen rekening houdt met de specifieke context en het profiel van verzoekster.

In het onderhavige geval had verzoekster enkele moeilijke maanden - gekenmerkt door misbruik en geweld - achter de rug voordat ze in Thailand ging wonen. Zij had echter gehoopt dat het bij haar terugkeer anders zou zijn, met name omdat er vijf jaar waren verstreken en verzoekster nu in het bezit is van een bachelordiploma.

Maar zo is het niet gelopen. Het misbruik en de psychologische pesterijen begonnen opnieuw.

Het feit dat verzoekster een opgeleide en onafhankelijke vrouw is - zoals de verwerende partij partij graag aangeeft - betekent niet dat ze niet even kwetsbaar is. Inderdaad, er moet rekening worden gehouden met het feit dat :

- Ze verloor haar vader toen ze nog maar een baby was;
- Haar moeder heeft haar als kind in de steek gelaten;
- Ze werd vervolgens onder de hoede van haar tante geplaatst, die haar op haar beurt gedurende enkele jaren onder de hoede van een voogd plaatste;
- Toen ze klaar was met haar studie, was ze getrouwd en moest ze de vele misstanden van de familie van haar man doorstaan.

De psycholoog van verzoeker wijst op de gevolgen hiervan voor haar: "verstoorde affectregulatie, verminderd gevoel van eigenwaarde, neiging tot isoleren, verstoorde interpersoonlijke relaties en gecompliceerde nachten" (stuk 10).

Bovendien moet worden opgemerkt dat, hoewel verzoekster een opgeleide vrouw is, zij nooit de keuzevrijheid en onafhankelijkheid heeft gehad die de verwerende partij partij aan haar toekent: hoewel zij zeker in staat was om te reizen, te studeren, enz. Ze moest naar het familie compound van haar man verhuizen, ze moest hem volgen naar Thailand, ze moest met hem teruggaan naar Gambia en terugkomen om in het familie compound te gaan wonen,...

Het verbaast de verwerende partij dan ook dat verzoekster niet eerder aan haar moeilijke situatie heeft willen ontsnappen, maar zij ziet een groot aantal punten over het hoofd:

- In de eerste plaats het feit dat verzoekster een zeer kwetsbaar persoon is - waarvan het zelfvertrouwen en de vrije wil sterk zijn aangetast door het fysieke en psychische misbruik van haar schoonfamilie. Zo'n beslissing was niet gemakkelijk;
- Ten tweede, het feit dat er amper een jaar was verstreken tussen haar terugkeer uit Thailand (juni 2018) en haar vertrek naar België (september 2019); als ze het land eerder had verlaten, zou de verwerende partij haar a contrario haar haar ijver hebben verweten;
- Ten derde het feit dat de verkrachtingen pas in mei 2019 begonnen, wat een centraal element was in haar besluit om te vertrekken. Pas na de eerste verkrachting vernamen de schoonfamilie dat verzoekster nog steeds niet was besneden en begonnen zij het haar dus op te dringen.

Daarna - en dus toen de gevaren veel te groot werden (vanwege de verkrachtingen die zij had ondergaan of het risico om onder dwang te worden besneden) - kostte het verzoekster slechts 2 maanden om te vluchten.

Uiteindelijk was verzoekster niet tevreden met het "volgen" van haar man "op zijn voorstel": in een tijd waarin haar beslissing om te vluchten steeds concreter werd - met name omdat de risico's om te blijven sinds mei 2019 veel te groot waren geworden - werd haar dankzij haar man een "exitplan" aangeboden! Het was een grote kans om te kunnen vluchten. Het lijkt inderdaad nooit een "ontsnapping": het was niet de eerste keer dat haar man het land verliet voor een internationale ervaring. Zoals altijd werd er gewoon verwacht dat hij daarna terug zou komen naar Gambia - en dit is wat hij van plan was te doen voordat hij ziek werd en besloot om in België te blijven. En hoewel de schoonfamilie hiertegen gekant was, was het ook vanzelfsprekend dat verzoekster haar man zou volgen, zoals ze dat in Thailand had gedaan. Het kan verzoekster niet worden verweten dat zij een door haar man aangeboden vluchtweg heeft gekozen - en dat zij haar "eigen" vluchtweg niet heeft gezocht.

Verzoekster heeft dus niet "lang" gewacht met vluchten: ze was pas een jaar eerder uit Thailand teruggekeerd en de gevaren (verkrachting en het risico op besnijdenis) waren pas sinds mei 2019 te groot geworden. Een grote maand later, in juli 2019, werd haar al een uitweg geboden om uit deze hel te ontsnappen dankzij haar man. En minder dan 2 maanden later vlogen ze naar België.

De argumenten van de verwerende partij kunnen daarom niet overtuigend zijn.

2.2.2 Met betrekking tot de door verzoekster afgebeelde beeld van haar man en schoonfamilie

De verwerende partij beklaagt zich erover dat verzoekster geen samenhangend beeld van haar man en schoonfamilie heeft gegeven. Met betrekking tot haar man merkt zij op dat het onwaarschijnlijk is dat een man in zijn situatie - hoogopgeleid en met een aantal prestigieuze banen - verplicht zou zijn om zijn hele familie te onderhouden en op het familie compound te blijven waar noch hij noch zijn vrouw gerespecteerd werden. Met betrekking tot de schoonfamilie merkt zij op dat het onwaarschijnlijk is dat zij zich zonder de hulp van de echtgenoot van verzoekster ellendig zouden voelen en geen geld zouden hebben - het bewijs is dat alle kinderen naar school zijn in het verleden geweest, wat zeldzaam is in Gambia.

De verzoekende partij betwist het argument van de verwerende partij dat de schoonfamilie noodzakelijkerwijs over geld moet beschikken, aangezien zij al haar kinderen naar de basisschool heeft kunnen sturen. Hoewel dit waar is, was dit jaren geleden. Vandaag de dag is de stiefvader erg oud en werkt hij niet meer, dus hij brengt geen geld op. Wat de zwagers betreft, zij werken niet en nemen genoegen met hun broer, die volledig onderdanig aan hen is.

Verzoekster wenst de nadruk te leggen op het zeer kleine en uitbuitende karakter van zijn zwagers. De echtgenoot van verzoekster is in dat opzicht een uitzondering: hij is de enige die een opleiding heeft genoten en is van zeer goede en genereuze aard.

Verzoekster is zich nu terdege bewust van de tegenstrijdigheid in de persoon van haar echtgenoot: zij begrijpt dat het ondenkbaar lijkt dat een dergelijk opgeleid en onafhankelijk persoon op deze manier aan zijn eigen familie onderworpen zou kunnen worden. Toch is dit het geval - en dit is een element waar het Commissariaat-generaal niet op vooruit kan lopen zonder haar man persoonlijk te kennen. Op verschillende momenten legde ze uit hoe volledig onderdanig hij was aan zijn familie:

- hij kan niet tegen zijn familie op wanneer zij zijn salaris aannemen of wanneer zij tegen zijn beslissing ingaan om zijn vrouw te laten werken: [...] (notities van verzoekster, p. 11)

- hij verzuimt zich te verweren wanneer verzoekster mishandeld wordt - omdat hij zelf is geslagen: [...] (notities van verzoekster, p. 11)

De man van verzoekster ziet het echter niet anders.

Eenzijdig, functioneert de Gambiaanse samenleving op deze manier - en de echtgenoot van verzoekster is diep gehecht aan gewoonten, tradities en regels. Hij stelt zich niet voor dat hij het familie compound en zijn familie kan verlaten - ook al ze hem mishandelen - omdat het gewoon niet "geaccepteerd" is!

[stuk 9, gevoegd bij verzoekschrift]

Bovendien is hij in deze familie geboren en is hij altijd geconfronteerd met een dergelijk klimaat van leven, angstig en schadelijk: [...]

(notities van verzoekster, p. 12)

Hij weet ook dat ze hem niet zo gemakkelijk zouden laten gaan en stoppen met hen te helpen: [...]

(notities van verzoekster, p. 13)

En hij vreest zelfs wat er met hem zou kunnen gebeuren als hij dat zou doen - gezien het feit dat zijn familie "ju ju", of zwarte magie, beoefent.

In casu, weigert de verwerende partij hier enig geloof aan te hechten, aangezien "het CG VS geen geloof kan hechten aan bovennatuurlijke krachten". Daarbij verliest de verwerende partij echter het belang van dit element uit het oog: de vraag is niet of we geloven in zwarte magie en het risico dat de schoonfamilie het tegen verzoekster en haar man zal gebruiken, maar of ze zelf het geloven. Dat is inderdaad het geval. De praktijk van "ju ju" en zwarte magie is inderdaad zeer wijdverspreid in verschillende Afrikaanse landen, waaronder Gambia. Zoals bij elke andere geloofsovertuiging of religie staat het feit dat men al dan niet gelooft geenszins in verband met het niveau van de opleiding en de intelligentie van een persoon.

De verwerende partij heeft hier een waardeoordeel uitgesproken dat de verzoekende partij niet kan tolereren: [...] notities van verzoekster, p. 13)

In dit geval geloven verzoekster en haar man erin en vrezen ze de gevolgen.

Wat hun vlucht naar België betreft, moet eraan herinnerd worden dat deze nooit als een "vlucht" werd voorgesteld - en dat is wat deze vlucht succesvol maakte. De man van verzoeker ging in feite naar België voor een stage, maar het was duidelijk dat hij zou terugkeren naar het land, en naar de compound, zodra deze was voltooid. Hoewel zij er geen voorstander van waren dat verzoekster haai man zou volgen, geloofden de zwagers op het eerste gezicht ook niet dat verzoekster van plan was het land voorgoed te ontvluchten, maar alleen dat zij haar man volgde, zoals zij dat voor Thailand had gedaan. Daarom durfde de man van verzoeker zijn vrouw mee te nemen naar België - waar hij, afgezien van die mogelijkheid, nooit zou hebben toegestemd om de compound en zijn gezin te ontvluchten!

In ieder geval moet worden opgemerkt dat verzoekster en haar man er nu van overtuigd zijn dat de tegenslagen die hen zijn overkomen - en in het bijzonder de kanker van haar man - door de schoonfamilie zijn veroorzaakt.

In conclusie, kan het niet worden geaccepteerd dat verzoekster een "inconsistente beeld" van haar man of schoonfamilie heeft gegeven. De verwerende partij heeft eenvoudigweg niet getracht ze te begrijpen en heeft haar eigen misverstanden (bijvoorbeeld hoe een opgeleide man zo ondergeschikt kan zijn aan zijn familie of in zwarte magie kan geloven) gelijkgesteld met inconsistenties van de kant van verzoekster - terwijl ze consistente profielen in feite heeft gepresenteerd.

2.2.3 Met betrekking tot het verblijf van verzoekster in het familie compound van haar echtgenoot

De verwerende partij wijst op tegenstrijdigheden in de door verzoekster aangekondigde perioden waarin zij met haar schoonfamilie op de compound zou hebben gewoond.

De verwerende partij maakt allereerst bekend dat verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld dat zij daar twee jaar heeft gewoond voordat zij naar Thailand vertrok; terwijl zij bij het Commissariat- generaal heeft gezegd dat zij daar ongeveer een jaar heeft gewoond voordat zij naar Thailand vertrok (d.w.z. van eind 2012-begin 2013 tot en met december 2013). Zij wijst er tevens op dat verzoekster hoe dan ook zou hebben aangekondigd dat zij na haar huwelijk, dat plaatsvond in augustus 2013, was verhuisd - dat wil zeggen slechts 5 maanden (en dus niet 1 jaar) voor haar vertrek naar Thailand (december 2013).

De verzoekende partij is van mening dat er een fout in de vertaling of het begrip in haar verklaringen aan de DVZ moet zijn geslopen. Het was inderdaad "ongeveer 1 jaar" dat verzoekster op het familie compound doorbracht voordat ze vertrok om zich bij haar man in Thailand te voegen. Verzoekster vraagt zich af of er geen gelijkstelling heeft plaatsgevonden tussen het jaar dat zij heeft doorgebracht voor haar vertrek naar Thailand en het jaar dat ze erna heeft doorgebracht, zodat deze gelijkstelling op "2 jaar" kon worden afgerond.

Dit tijdsgegeven ("ongeveer 1 jaar") zijn bewust vaag. Om te beginnen heeft verzoekster in antwoord op de vraag van de Protection Officer de berekening "in jaren" gemaakt, waarbij zij aanvoerde dat zij daar niet "meerdere" jaren had gewoond, maar slechts één. Vervolgens is de tijdsperiode zelf een beetje vaag: verzoekster begon steeds meer tijd door te brengen met haar man, op het familie compound, zodra ze haar studie had afgerond (d.w.z. begin 2013). Ze is echter pas na haar huwelijk (d.w.z. in augustus 2013) officieel verhuisd. Vaak combineert ze de twee periodes - omdat ze er zoveel tijd doorbracht dat het bijna lijkt alsof ze er al woonde.

Een laatste tegenstrijdigheid wordt opgemerkt door de verwerende partij: verzoekster zou hebben verklaard dat zij na het overlijden van haar tante naar het familie compound is verhuisd - maar haar tante is in 2015 overleden, terwijl verzoekster in Thailand was.

Volgens verzoekster moet er ook een fout zijn geslopen in de aantekeningen van haar hoorzitting in het CGVS. In feite is verzoeksters tante in 2012 overleden, toen zij in haar "senior jaar" zat en niet in 2015 (p. 9 van de notities van verzoekster). Verzoekster ziet slechts twee hypothesen: ofwel is er een tikfout geslopen in de aantekeningen van de persoonlijke hoorzitting ('2015' in plaats van '2012'); ofwel is er verwarring ontstaan met het overlijden van de schoonmoeder, die in 2015-2016 is overleden, terwijl het echtpaar in Thailand verbleef.

Samenvattend is de chronologie dus als volgt: in 2012 overlijdt de tante van verzoekster - bij wie verzoekster woont. Verzoekster blijft echter met de zoon van haar tante op de compound wonen. Aan het einde van haar studie brengt ze steeds meer tijd door met haar man. Huwelijksplannen komen tot bloei. In augustus 2013 zijn ze officieel getrouwd en verhuisde verzoekster officieel naar het compound van de schoonfamilie. In september 2013 keert de man van verzoekster terug naar Thailand om zijn doctoraat af te ronden en in december 2013 voegt ze zich daar bij hem.

[...]

(notities van verzoekster, p. 12)

In ieder geval kan verzoekster niet worden beschuldigd van tegenstrijdigheden - die het gevolg lijken te zijn van begrips-, vertaal- of schrijffouten. Verzoekster legt een samenhangend verslag voor, dat getuigt van een reëel ervaringsgevoel, dat door deze incoherenties alleen - die niet aan verzoekster zijn toe te schrijven - niet kan worden veranderd.

2.2.4 Met betrekking tot de door verzoekster geleden verkrachtingen

De verwerende partij gelooft niet in de realiteit van de verkrachtingen die verzoekster heeft ondergaan. Zij is van mening dat verzoekster niet overtuigende verklaringen heeft afgelegd over deze verkrachtingen en de personen die ze hebben gepleegd. Meer in het bijzonder stelt de verwerende partij dat verzoekster niet altijd dezelfde persoon heeft beschuldigd - hetgeen zou getuigen van haar gebrek aan geloofwaardigheid.

Dit is een overhaaste conclusie over bijzonder pijnlijke levensgebeurtenissen die de aanvrager niet kan tolereren.

Het enige argument dat de tegenpartij in dit verband heeft, is gebaseerd op een schijnbare verwarring tussen de persoon die verantwoordelijk is voor de verkrachtingen - een argument dat niet steekhoudend is. Verzoekster heeft in feite altijd naar dezelfde persoon verwezen: het was inderdaad haar oudere schoonbroer, Sh., die haar verkrachtte.

De verwarring die is ontstaan is in feite een fout van de verwerende partij zelf - de Protection Officer heeft de verschillende namen en de volgorde van de broers verkeerd begrepen. De laatste heeft nooit geprobeerd deze gegevens te verduidelijken - bijvoorbeeld door ervoor te zorgen dat de verschillende namen correct werden gespeld. Hij merkt het volgende op:

[...]

(notities van verzoeker, p. 5).

De eerste twee namen zijn echter helemaal niet zo gespeld - wat ook invloed heeft op hun uitspraak: de oudere broer wordt eigenlijk "Sh." genoemd (uitgesproken als "Sh.", met de nadruk op de "r" waardoor het klinkt als een "k"), en de tweede broer "Si." (uitgesproken als "Si.").

Dit veroorzaakte een misverstand en een misverstand bij de Protection Officer. Hij merkt op:

[...]

(notities van verzoekster, p. 16).

Dit is echter niet wat de aanvrager zei - ze noemde opnieuw de naam "Sh.", die door de Protection Officer verkeerd begrepen/geschreven werd. Dit wordt verder bevestigd door de aantekeningen van de advocaat die aanwezig was op de dag van de persoonlijke hoorzitting van verzoekster - die wel naar de oudere broer verwijst:

[...]

(notities van de raadsman, p. 7 — stuk 11)

De kennelijke tegenstrijdigheid is dus in werkelijkheid een fout van de verwerende partij zelf, die niet aan verzoekster kan worden toegerekend. Zij gebruikt het echter om die hele vreselijke episode in het leven van verzoekster in twijfel te trekken. De redenering van de verwerende partij kan niet worden gevolgd."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

"3. UNHCR, Guidelines on the Protection of Refugee Women, July 1991 ;

4. Rapport SIGI, 2019;

5. Rapport HRW, « Gambie : Trois femmes accusent l'ex-président de violences sexuelles », 26.06.2019 ;

6. Amnesty International, « Proposed human rights priorities to the gambian government", 2.05.2019;

7. Report of the Immigration and Refugee Board of Canada;

8. Report "Manual for the Management and Prevention of Female Genital Mutilation/cutting for Health Professionals — The Gambia";

9. Artikel "Access Gambia";

10. Psychologisch rapport - dd. 25.08.2020;

11. Notities van het persoonlijk onderhoud van de advocaat".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie inzake de situatie van de vrouw in Gambia (stukken 3-6) en vrouwelijke genitale verminking (stukken 7-8). Ze stelt dat haar vrezen gender gerelateerd zijn en dat UNHCR vrouwen aanziet als een specifieke "*target-group*".

Verzoekster voert derhalve aan dat ze een vrees voor vervolging heeft omdat ze behoort tot een "*sociale groep*". Verzoekster verwijst aldus naar artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet als grond van vervolging.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Te dezen merkt de Raad op dat het louter feit te behoren tot een sociale groep niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoeksters behoren tot een sociale groep en verzoeksters vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020, p.18*).

Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020, p.18*).

Evenwel blijkt uit de door verzoekster bijgebrachte en geciteerde informatie niet dat de situatie dermate ernstig zou zijn dat het loutere gegeven een vrouw te zijn in Gambia volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het rapport van UNHCR *“Guidelines on the Protection of Refugee Women”* van juli 1991 (stuk 3) wijst op de speciale beschermingsnoden van vrouwen die voortvloeien uit hun gender. Uit de overige informatie blijkt weliswaar dat vrouwen in Gambia een kwetsbare positie innemen en te maken kunnen krijgen met een aantal vormen van discriminatie, maar komt ook naar voor dat er reeds vele stappen gezet zijn, onder meer op vlak van wetgeving (stukken 4 en 6).

Het gegeven dat ex-president Jammeh beschuldigd wordt van verkrachting en een onderzoek op poten wordt gezet (stuk 5) getuigt tevens van maatschappelijke verschuivingen inzake de visie op seksueel geweld ten aanzien van vrouwen.

De informatie aangaande vrouwenbesnijdenis wijst erop dat VGV bijzonder wijdverbreid is in Gambia en dat het, hoewel het sinds 2015 officieel verboden is, in de Gambiaanse samenleving nog steeds wordt toegepast (stuk 7). Verder legt verzoekster informatie neer gericht op het management en de preventie van VGV voor gezondheidswerkers, waarbij de praktijk zowel in het algemeen als toegespitst op de Gambiaanse context wordt toegelicht (stuk 8).

Deze landeninformatie geeft niet aan dat een vrouw dermate zou worden gepercipieerd dat ze louter omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. De neergelegde informatie is van louter algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Nergens in de bijgebrachte rapporten wordt geadviseerd om aan elke Gambiaanse vrouw een vorm van internationale bescherming te bieden. Er dient benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

7. Verzoekster herneemt in het verzoekschrift dat ze niet naar Gambia kan terugkeren omdat haar schoonfamilie haar slecht behandelde, haar wilde dwingen tot een besnijdenis en omdat haar schoonbroer haar drie keer verkrachtte.

7.1. Inzake haar vrees voor besnijdenis in Gambia meent verzoekster dat verweerder enerzijds het belang van de realiteit van de excisiepraktijk in Gambia onderschat en deze anderzijds niet nauwkeurig analyseert in het licht van verzoeksters persoonlijke situatie. Nochtans blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk de situatie inzake vrouwenbesnijdenis in Gambia heeft onderzocht en tevens verzoeksters persoonlijk profiel en haar verklaringen heeft in acht genomen.

Aangaande de situatie van vrouwenbesnijdenis in Gambia stelt de bestreden beslissing als volgt: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat vrouwenbesnijdenis in het algemeen op verschillende momenten kan worden uitgevoerd. De procedure vindt meestal plaats bij kinderen of adolescenten, maar kan ook plaatvinden op het moment van het huwelijk of tijdens de eerste zwangerschap. Het percentage Gambiaanse vrouwen dat besneden is, is relatief hoog, namelijk 76.3%. Bij de Fula, de etnie waartoe u stelt te behoren, net zoals uw schoonfamilie, is het percentage nog hoger (87.3% bij Fula over heel Gambia). Tevens blijkt dat vrouwen, meisjes liever, in Gambia vooral op jonge leeftijd, eventueel in de adolescentie besneden worden. Eén bron noteert dat 16 jaar als maximum leeftijd naar voor kwam in een onderzoek uit 1999. Recent blijken besnijdenissen alsmear vroeger plaats te vinden, mogelijk als reactie op de pogingen vrouwenbesnijdenis te bannen. UNICEF stelt in zijn Statistical Profile On Female Genital Mutilation (2020) dat slechts 0.5% van de meisjes ouder is dan 15 jaar op het moment van besnijdenis (data uit 2018). Gambia is één van de minst ontwikkelde landen volgens het Human Development Report van 2019 (zie blauwe map in het administratief dossier). Dit rapport plaatst Gambia op plaats 174 van 189 landen en regio's die werden beoordeeld. Vrouwen in Gambia krijgen gemiddeld maar 3 jaar scholing.”*

De door verzoekster neergelegde informatie inzake besnijdenis in Gambia (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *“The Gambia: The practice of female genital mutilation (FGM); treatment of people and NGOs who oppose the practice; state protection provided to victims and to people who oppose the practice (2016-May 2018)”*) ligt in de lijn van de informatie waarop verweerder zich beroept in de bestreden beslissing. Zo komt onder meer naar voor dat de prevalentiegraad van besnijdenis in Gambia vrij hoog is (76, 3%); dat de beslissing tot besnijden voornamelijk afhangt van de etnie en de prevalentiegraad bij de Fula 87,3 % bedraagt; dat meisjes in Gambia vooral op jonge leeftijd worden besneden; en dat het percentage meisjes dat besneden is omgekeerd evenredig is aan de scholingsgraad van de moeder.

Waar verzoekster onder verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift stelt dat besnijdenis kan uitgevoerd worden op het moment van huwelijk, tijdens de eerste zwangerschap of soms zelfs gebruikt wordt om onvruchtbaarheid te “genezen” (stuk 8), dient vastgesteld dat de door haar geciteerde paragrafen van toepassing zijn op vrouwenbesnijdenis in het algemeen – en niet specifiek toegespitst op Gambia. Geenszins toont zij aan dat het in haar etnische groep gebruikelijk is om vrouwen na het huwelijk te besnijden, noch dat haar gemeenschap gelooft dat het besnijden van vrouwen die niet zwanger worden het probleem van onvruchtbaarheid kan oplossen. Bovendien kan nergens uit de beschikbare of de door verzoekster bijgebrachte informatie blijken dat het gebruikelijk is in Gambia, laat staan bij de Fula, dat de mannelijke leden van de schoonfamilie de beslissing nemen inzake de besnijdenis van een volwassen, gehuwde vrouw.

7.2. Inzake verzoeksters profiel en haar persoonlijke situatie met betrekking tot haar voorgehouden vrees voor besnijdenis stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder zelf besneden was en ernstige complicaties ondervond tijdens haar bevalling, die haar verhinderden meer dan één kind te krijgen (CGVS p. 8, 18). Om deze reden wenste zij dat u niet besneden zou worden (CGVS p. 18). Toen u uw (toekomstige) echtgenoot ontmoette en hij zijn intenties duidelijk maakte, stelde u dat u slechts wou trouwen indien hij bereid was te wachten tot u de middelbare school had afgerond, zo niet diende hij iemand anders te zoeken (CGVS p. 7). U beëindigde de middelbare school begin 2013 en trouwde in augustus 2013, zes jaar nadat u uw man leerde kennen (CGVS p. 4, 6). Uw man was voor jullie huwelijk op de hoogte dat u niet besneden was en akkoord met uw wens eventuele kinderen niet te besnijden (CGVS p. 15). Evenmin zou zijn familie gevraagd hebben of u besneden was voor jullie huwelijk (CGVS p. 15). U woonde geruime tijd in bij uw schoonfamilie, zowel voor als na uw universitaire studies in Thailand (CGVS p. 4, 14) en was ruim 26 jaar oud toen u in september 2019 uw land verliet (CGVS p. 3, 6) om uw man te vergezellen die in België kwam werken (CGVS p. 7, 11).

U bent een hoog opgeleide vrouw, die uit vrije wil en onder voorwaarden die zij zelf kon stellen trouwde met haar huidige echtgenoot, een echtgenoot die bovendien absoluut niet akkoord is met de wens van zijn familie dat u besneden dient te worden (CGVS p. 14, 15). Op ruim 26-jarige leeftijd was u bovendien onbesneden (zie supra). Uw leeftijd, opleiding en de steun van uw man die tevens kostwinner was voor zijn familie (CGVS p. 11, 13), maakt dat u zich in een (voor de Gambiaanse samenleving) uitzonderlijke positie bevond van waaruit de kans om succesvol in te gaan tegen de praktijk van besnijdenis een stuk groter wordt. De vaststelling dat u op 26-jarige leeftijd nog steeds niet besneden was toont aan dat u daar in elk geval ook lang in geslaagd bent. Met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis dient u dus overtuigend aan te tonen dat u en uw echtgenoot, jaren na jullie huwelijk, niet meer in staat zijn om een besnijdenis onder druk van zijn familie te vermijden.”.

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

Aldus staat vast dat verzoekster een hoogopgeleide volwassen vrouw is, dat haar hoogopgeleide echtgenoot, tevens kostwinner van de familie, gekant is tegen besnijdenis en dat verzoekster er tot op heden in is geslaagd een besnijdenis te vermijden.

Het gegeven dat verzoekster er, niettemin de beweerde druk van haar schoonfamilie, in geslaagd is een besnijdenis te vermijden, relativeert reeds haar voorgehouden vrees voor besnijdenis door toedoen van haar schoonfamilie.

8. Dat verzoekster haar schoonfamilie niet dient te vrezen, blijkt tevens uit haar gedrag, nu zij lang wachtte om uit haar penibele positie weg te vluchten. Zo motiveert de bestreden beslissing hieromtrent als volgt:

“Met betrekking tot de ernst van uw vrees door uw schoonfamilie tegen uw wil besneden te worden en uw verklaringen door één broer meermaals verkracht te zijn geweest (CGVS p. 15, 16), dient opgemerkt dat u bijzonder lang gewacht heeft om uit uw penibele positie weg te vluchten. Zo stelt u dat u twee jaar lang mishandeld werd van zodra u bij uw schoonfamilie ging wonen en dat de mishandelingen gewoon voortgingen toen u uit Thailand terugkeerde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 14/10/2019, pt 3.5.). U keerde in juni 2018 uit Thailand terug (CGVS p. 4) en in oktober of november 2018 probeerde de oudste broer uw besnijdenis te organiseren. Hij contacteerde een vrouw die u onderweg naar de markt probeerde tegen te houden en ook de broer probeerde u mee te trekken. U werd echter geholpen door voorbijgangers en zette daarna uw weg verder naar de markt. (CGVS p. 15) Vervolgens bleef u nog tot september 2019 in de familiecompound in Gambia wonen, vooraleer naar België af te reizen (CGVS p. 6, 11).

Hierbij dient opgemerkt dat u in feite op geen enkel moment zelf iets ondernam om te ontsnappen aan de vervolgingsfeiten die u zou ondergaan hebben. Slechts toen uw man de kans had om in België te komen werken, bracht u op zijn voorstel ook uw eigen documenten in orde, zodat u eveneens zou kunnen komen (CGVS p. 11). Er kan niet worden aangenomen dat u na een poging tot besnijdenis en drie verkrachtingen, zelf op geen enkel moment initiatief nam om aan deze vervolging te ontsnappen, met of zonder hulp van uw man. Deze vaststelling doet reeds bij voorbaat afbreuk aan de ernst van de beweerde vervolgingsfeiten.”.

Verzoekster stelt dat ze enkele moeilijke maanden achter de rug had voor ze in Thailand ging wonen en had gehoopt dat het bij haar terugkeer anders zou zijn. Ze verwijst tevens naar haar psychische toestand (stuk 10) en geeft aan dat ze nooit keuzevrijheid en onafhankelijkheid heeft gehad. Ze stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat ze een kwetsbaar persoon is, dat er amper een jaar was verstreken tussen haar terugkeer uit Thailand en haar vertrek naar België en dat de verkrachtingen pas in mei 2019 begonnen. Ze stelt dat haar niet kan worden verweten dat zij haar “eigen” vluchtweg niet heeft gezocht.

Indien verzoekster reeds misbruikt werd door haar schoonfamilie voor haar verblijf in Thailand, dan kan niet worden ingezien dat verzoekster opnieuw bij hen zou gaan wonen. Dat de verkrachtingen pas begonnen in mei 2019 en dat er slechts een jaar zat tussen haar terugkeer uit Thailand en haar vertrek naar België kan hieraan geen afbreuk doen. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster de misbruiken nog langer dan een jaar heeft ondergaan en nog vier maanden heeft gewacht na de eerste verkrachting, vooraleer ze wegvluchtte van haar schoonfamilie.

Waar verzoekster erop wijst dat ze geen keuzevrijheid had en dat haar man haar verplichtte bij haar schoonfamilie te wonen, mee te gaan naar Thailand, etc. valt dergelijke dwingende houding van haar echtgenoot niet te rijmen met verzoeksters verklaringen over hem (*“Ik weet nog dat hij zei: ik wil niet met je spelen, girlfriend, boyfriend, ik wil me je trouwen. Ik zei: nee, ik ben te jong, ik wil eerst school afmaken. Hij zei: dat is ok, ik zei, als je dat kan doen, dat is goed, anders moetje iemand anders zoeken. Hij zei, ik kan wel wachten. We zagen elkaar, hij kwam naar de plek van mijn guardian, waar ik bleef terwijl ik junior school liep.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7; *“Vroeg je je man naar besnijdenis van uzelf of uw kinderen?”*, *“Ik sprak hem over de complicaties en ik zei hem ook dat als we kinderen hadden dat ik het niet wilde voor hen en hij was akkoord.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot haar in deze schijnbaar penibele positie zou dwingen.

Verzoekster kan inderdaad niet verweten worden dat ze haar “eigen” weg niet heeft gekozen en haar man heeft gevolgd naar België, doch wel dat ze – ondanks haar hoogopgeleid profiel – nooit zelf enig initiatief heeft genomen om uit haar beweerde preciaire situatie te ontsnappen.

Verzoeksters psychische toestand kan niet rechtvaardigen dat ze na haar terugkeer uit Thailand opnieuw zou gaan wonen bij haar schoonfamilie die haar eerder misbruikt en geslagen heeft, laat staan dat ze er na haar terugkeer uit Thailand nog meer dan een jaar bij zou blijven terwijl de misbruiken voortduurden. Evenmin kan het psychologisch attest, neergelegd bij verzoekschrift, verzoeksters problemen met haar schoonfamilie aantonen. Er dient benadrukt dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoeksters verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen.

9. Verder stelt de bestreden beslissing dat het beeld dat verzoekster van haar echtgenoot en zijn familie ophangt niet aannemelijk is:

“Het beeld dat u ophangt van uw man en zijn familie is echter weinig coherent. U stelt dat uw man de enige is die werkt en dat hij verondersteld wordt zijn familie te onderhouden, op het einde van de maand nemen ze zijn loon, dit terwijl u verondersteld wordt voor iedereen het huishouden te doen (CGVS p. 11, 13). Nochtans is uw man een doctorandus die voor de overheid werkt en die voor zijn werk geregeld naar het buitenland gaat (CGVS p. 7, 11, 13). In feite is hij nauwelijks thuis (CGVS p. 14). Volgens de beschikbare informatie is hij Adjunct Lector aan de Universiteit van Gambia en werkt hij als consultant hernieuwbare energie voor nationale en internationale organisaties zoals International Energy Charter, International Solar Alliance, World Bank, UNIDO, UNEP, UNDP, UNESCO en International Energy Agency (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Dat een man in zijn positie, indien hij werkelijk het enige inkomen in de familie genereert, niet in staat zou zijn om zelf te bepalen hoe hij zijn loon uitgeeft en of hij in de familiecompound blijft wonen indien hij of zijn vrouw daar

niet gerespecteerd worden, is weinig aannemelijk. Gevraagd of u en uw man de compound niet zouden kunnen verlaten, stelt u dat de schoonfamilie alles zou doen om uw man in de compound te houden, aangezien ze geen werk hebben en uw man alles voor hen moet doen. Als uw man er niet meer zou zijn, zouden ze een miserabel leven leiden. Tevens zouden ze aan 'juju' doen en jullie leven kunnen vernietigen zonder jullie aan te raken. (CGVS p. 12, 13.)

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat uw schoonfamilie een miserabel leven zou leiden zonder uw man. U stelt immers dat de (half-)broers van uw man allemaal hun middelbare school hebben afgemaakt en dat uw man daarnaast ook zijn bachelor diploma haalde terwijl zijn vader zijn schoolgeld betaalde (CGVS p. 9, 14). Schoolgeld dient bovendien ook betaald te worden voor de lagere en de middelbare school, volgens uw verklaringen (CGVS p. 14). De vaststelling dat de vader van uw man zijn vijf zoons naar de lagere en de middelbare school kon laten gaan en bovendien een hogere opleiding voor één van zijn zoons kon betalen, toont aan dat uw man uit een gegoede familie komt. Zeker in een land waar mannen gemiddeld slechts 4.3 jaar scholing volgen (zie informatie in de blauwe map van het administratief dossier). Zelfs indien uw schoonbroers zelf niet werken en ze van mening zijn dat uw man moet bijdragen in het onderhoud van de compound, is het weinig aannemelijk dat zij zonder uw man een miserabel leven zouden leiden. Op uw stelling dat uw man zich niet zou durven onttrekken aan de invloed van zijn familie omdat ze aan 'juju' doen (CGVS p. 13), kan enkel worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan bovennatuurlijke krachten. Met betrekking tot uw bewering dat uw man wel bang was voor dergelijke krachten, kan enkel opgemerkt worden dat dit hem toch niet heeft tegengehouden om naar België te komen en u tegen hun wil in met zich mee te nemen (CGVS p. 15). U stelt dat uw man zei dat u beter mee naar België zou komen, omdat u in Gambia risico liep dat ze u zouden doden of ernstig verwonden, wat er op wijst dat zijn geloof in hun mogelijkheden u zonder aanraken iets aan te doen eerder relatief was (CGVS p. 11). In dat geval zou u in België immers evenmin veilig zijn."

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze zich bewust is van de tegenstrijdigheid in de persoon van haar echtgenoot, met name dat het ondenkbaar is dat een dergelijk opgeleid en onafhankelijk persoon op deze manier aan zijn eigen familie onderworpen zou kunnen worden, maar betoogt – onder verwijzing naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud – dat dit toch het geval is. Het louter volharden in haar reeds afgelegde verklaringen en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder betreft echter geen dienstig verweer tegen voormelde motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat iemand met het profiel van verzoeksters echtgenoot – hoogopgeleid met een internationale carrière – zich zou laten onderdrukken door zijn familie en deze financieel zou ondersteunen terwijl noch hijzelf, noch zijn echtgenote door hen worden gerespecteerd.

Voorts gaat verzoekster eraan voorbij dat niet volstaat te verwijzen naar algemene informatie aangaande de Gambiaanse samenleving (stuk 9) om aan te tonen dat verzoeksters echtgenoot zich laat onderwerpen door zijn familie. Verzoekster dient dit concreet aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke

Waar verzoekster stelt dat haar man en zij in Juju geloven, dient erop gewezen dat verzoeksters vrees moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Verzoeksters bijgeloof kan derhalve geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat niettemin verzoeksters echtgenoot beweerdelijk bang was voor dergelijke krachten, dit hem niet heeft tegengehouden om toch naar België te komen en verzoekster tegen de wil van zijn familie mee te nemen. Dit relativeert de vermeende angst voor zwarte magie in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot.

10. Inzake verzoeksters voorgehouden verblijf in de compound van haar schoonfamilie stelt de bestreden beslissing als volgt:

"De beweerde vervolgingsfeiten gaan dus uit van uw schoonfamilie en hangen dan ook nauw samen met uw verblijf in de compound van deze schoonfamilie. Zo stelt u dat u mishandeld werd van zodra u daar ging wonen en dat de mishandelingen gewoon verdergingen toen u uit Thailand terugkeerde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 14/10/2019, pt 3.5.). Zeker twee van de drie keer dat u verkracht werd, gebeurde dit tijdens uw verblijf in de familiecompound (CGVS p. 15, 16).

Het is dan ook bijzonder opvallend dat uw verklaringen over het moment waarop u in de compound van uw schoonfamilie ging wonen en de duur van uw verblijf daar, sterk uiteen lopen.

Met betrekking tot de periode die u doorbracht bij uw schoonfamilie vooraleer u naar Thailand ging studeren, legt u wisselende verklaringen af. Dit terwijl van een universitair geschoolde vrouw als uzelf mag verwacht worden dat zij data en jaartallen op een consequente wijze kan gebruiken.

Zo stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat u na uw huwelijk twee jaar bij uw schoonfamilie bleef en dat zij u mishandelden en u verweten na twee jaar huwelijk nog steeds geen kinderen te hebben. U stelt verder na die twee jaar in december 2013 naar Thailand vertrokken te zijn voor uw studies en in juni 2018 teruggekeerd te zijn, waarna de situatie van mishandeling zich voortzette. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen in het Engels en door u ondertekend op 14/10/2019, pt 3.5.) Echter, voor het CGVS stelt u dat u ongeveer een jaar in de compound van uw schoonfamilie woonde voor u in december 2013 naar Thailand vertrok, namelijk sinds eind 2012, begin 2013 (CGVS p. 4). Hierbij valt bovendien op dat u pas sinds augustus 2013 gehuwd bent en dus minder dan vijf maanden na uw huwelijk reeds naar Thailand vertrok (CGVS p. 6). Bij DVZ plaatst u uw verblijf bij uw schoonfamilie na uw huwelijk, wat op basis van het bovenstaande dus een periode van vijf maanden zou inhouden en niet twee jaar, zoals u bij DVZ verklaarde. Bovendien stelt u voor het CGVS dat u voordien bij uw tante verbleef en dat u naar de compound van uw schoonfamilie ging toen uw tante overleed (CGVS p. 4). Later in het persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat uw tante overleed in 2015, terwijl u in Thailand verbleef (CGVS p. 9). Uit het bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u in het geheel niet aannemelijk maakt voor uw universitaire studies bij uw schoonfamilie verbleven te hebben. Dit draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.”.

Waar verzoekster beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden aan haar werden voorgelezen en zij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster naar aanleiding van het onderhoud de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. Verzoeksters opmerkingen in het verzoekschrift vinden aldus geen steun vinden in het administratief dossier. De vastgestelde tegenstrijdigheden laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster *post factum* nog tracht aan te brengen.

Waar verzoekster nog stelt dat haar tante in 2012 overleden is toen zij in haar senior jaar zat en niet in 2015, zoals de notities van het persoonlijk onderhoud weergeven, kan uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts worden vastgesteld dat verzoekster dit zo heeft verklaard (“Tante: Naam: K.B.. Hoe oud toen ze overleed?: ik denk ongeveer 45. Beroep: ze was een leerkracht Op welk school gaf ze les? Yundum primary school Waaraan overleed ze? Ze zeiden dat ze een week ziek was, de ziekte was niet erg ernstig, ze klaagde over hoofdpijn, dan ging ze naar het ziekenhuis, ik denk dat ze na twee nachten overleed. U was in Thailand toen? Ja. Weet u nog welk jaar uw tante overleed? 2015”, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Gelet op de vraagstelling en antwoorden kan niet worden ingezien dat er een tikfout in het jaartal is geslopen (vermits verzoekster uitdrukkelijk stelde dat ze toen in Thailand was), noch dat er verwarring is ontstaan met het overlijden van verzoeksters schoonmoeder (vermits verzoekster expliciet de naam van haar tante heeft verklaard).

Er dient vastgesteld dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande haar verblijf in de compound, wat wel degelijk afbreuk doet aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten die aldaar hebben plaatsgevonden.

11. Ook inzake de vermeende verkrachtingen legt verzoekster incoherente verklaringen af. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“U stelt tot drie maal toe verkracht te zijn door een broer van uw man (CGVS p. 16). Uw verklaringen over deze verkrachtingen en over wie u juist verkrachtte zijn echter geenszins overtuigend. U stelt aanvankelijk dat ‘deze mensen’ u verschillende keren verkrachtten. Gevraagd wie er u juist verkrachtte stelt u dat het de oudere broer was. (CGVS p. 15.) Gevraagd of dit meer dan eens gebeurde antwoordt u weinig specifiek dat het twee tot drie keer gebeurde. Gevraagd of het twee of drie keer gebeurde, antwoordt u opnieuw dat het twee tot drie keer gebeurde, om vervolgens te specificeren dat het drie keer gebeurde. U bevestigt dat het telkens dezelfde broer was en dat het Sa. betrof (de tweede oudste broer). (CGVS p. 5, 16, 18) Gevraagd naar de laatste keer dat u verkracht werd, stelt u dat het op dezelfde dag was waarop hij u eerder al geslagen had en uw telefoon en laptop had vernietigd (CGVS p. 16). Echter, toen u eerder vertelde over het incident waarbij uw telefoon en laptop werden vernietigd, had u verklaard dat dit door de oudste broer gebeurde (CGVS p. 11), terwijl u verkracht zou zijn door de tweede oudste broer. Wanneer u dus later in het gehoor opnieuw gevraagd wordt wat de namen van uw schoonbroers ook weer waren, stelt u opnieuw dat de oudste broer Sh. heet en de volgende broer Sa.. Gevraagd wie u dan verkracht had stelt u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaring, dat het de oudste

was. (CGVS p. 18) *Gezien deze flagrante tegenstrijdigheid kan niet langer aangenomen worden dat u verkracht werd door één van de broers van uw man.*"

Verzoekster voert aan dat de kennelijke tegenstrijdigheid in werkelijkheid een fout is van verweerder zelf, nu de *protection officer* twee namen van de schoonbroers verkeerd heeft gespeld waardoor er verwarring ontstaan is. Zelfs indien de *protection officer* de namen verkeerd heeft gespeld, dan nog was verzoekster incoherent over welke broer haar verkracht zou verkracht hebben (*"Het was telkens dezelfde broer?"*, *"Ja"*, *"Wat was zijn naam?"*, *"Sa."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16; *"Kan u mij de namen van de broers van uw man nog eens zeggen, wie was de oudste weer?"*, *"De oudste is Sh.. Volgende: Sa.. En dan M.. Ze hebben allemaal twee namen, maar ik ken hun tweede naam niet."*, *"En welke was degene die u verkracht had?"*, *"De oudste."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Dat de *protection officer* Sh. als Sh. met een 'k' heeft gespeld doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster Sa. (of Si.) aanduidde als verkrachter, om vervolgens te stellen dat de oudste broer van haar echtgenoot (en dus Sh. of Sh. met een 'k') haar had verkracht.

De omstandigheid dat de verklaringen van verzoekster, zoals genoteerd door de *protection officer*, zouden verschillen met de notities van diens advocaat is niet dienend aangezien de nota van de advocaat een eenzijdig stuk is waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en dat opgesteld is door een partij wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt en waarbij de ambtenaar geen persoonlijk belang heeft.

12. Ter conclusie wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Concluderend dient dus gesteld dat u uw verblijf bij uw schoonfamilie voor uw universitaire studies niet aannemelijk kon maken en dus evenmin de mishandelingen die u tijdens die periode ondergaan zou hebben. Tevens legde u weinig overtuigende verklaringen af over de financiële situatie van uw schoonfamilie en legde u duidelijk strijdige verklaringen af over de meest ernstige van de vervolgingsfeiten die u aanhaalt, namelijk de drie verkrachtingen door uw schoonbroer. Voor zover er dan wel nog geloof gehecht dient te worden aan uw stelling dat uw schoonfamilie u bovendien tot een besnijdenis wil dwingen, dient het volgende opgemerkt. Vooreerst stelt u zelf dat besnijdenis meestal voorkomt op jonge leeftijd, waarbij meisjes ergens heen gebracht worden en besneden worden zonder dat ze hier iets tegenin kunnen brengen. U stelt dat dit binnen uw etnie, de Fula, meestal gebeurt als je erg jong bent, vier tot zes jaar oud. Soms gebeurt het zelfs bij baby's. Tevens stelt u dat het door de wet niet toegestaan is, hoewel er meestal geen vervolging plaats vindt omdat het een familiezaak betreft. (CGVS p. 17.) U stelt ook dat u gehaat zou worden als uw man zou weggaan uit de familiecompound naar aanleiding van de onenigheid en dat de gemeenschap u als een slechte vrouw zou zien. (CGVS p. 13.) Echter, de vaststelling dat besnijdenis wijd verspreid is binnen uw gemeenschap wil nog niet zeggen dat een volwassen vrouw zomaar tegen haar wil en die van haar man in kan gedwongen worden tot een besnijdenis. Zelfs uit uw eigen verklaringen blijkt geen bereidheid van de gemeenschap om een volwassen vrouw tegen haar wil in een besnijdenis te laten ondergaan, enkele mannen bleken immers bereid om u te helpen ontsnappen aan de besnijdenis die uw schoonbroer probeerde te regelen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen het ernstige voornemen van uw schoonfamilie om u desnoods te dwingen tot een besnijdenis, aangezien zij verkozen u door een oudere vrouw te laten benaderen terwijl u onderweg was naar de markt, in aanwezigheid van anderen. De vaststelling dat dit bovendien gebeurde tijdens een periode dat uw man thuis was (CGVS p. 15), getuigt evenmin van een doorgedreven ambitie bij uw schoonfamilie om u tegen de wil van u en uw echtgenoot tot een besnijdenis te dwingen. Het is bovendien eigenaardig dat uw man gezegd zou hebben dat u met alle middelen aan een besnijdenis moest proberen ontsnappen, maar u vervolgens wel alleen liet bij zijn schoonfamilie om in Senegal zijn visum in orde te brengen (CGVS p. 16). Ook dat getuigt in het geheel niet van een ernstige vrees dat uw familie zou proberen u te dwingen tot een besnijdenis, net zoals de al eerder genoemde vaststelling dat jullie na de poging u te laten besnijden nog bijna een jaar in de compound bleven wonen (zie supra).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u niet heeft aangetoond dat u en uw man, in jullie specifieke situatie als hoogopgeleid koppel, niet de autonomie hadden om te beslissen of u al dan niet een besnijdenis zou ondergaan. Uw verklaringen over uw verblijf en wedervaren bij uw schoonfamilie zijn op verschillende vlakken onovertuigend en zelfs incoherent. Bijgevolg kon u niet overtuigen dat u en uw echtgenoot in een situatie zaten waarin jullie een besnijdenis niet konden vermijden, nog los van de vaststelling dat u niet kon overtuigen dat uw schoonfamilie ernstige pogingen ondernam om u tot een besnijdenis te dwingen."

Verzoekster stelt dat de druk om haar te besnijden begon omdat ze na bijna 5 jaar huwelijk nog steeds geen kinderen had en nadat haar schoonbroer bij de verkrachting had gemerkt dat ze nog niet besneden was.

Er dient echter opgemerkt dat geen geloof wordt gehecht aan de verkrachtingen door verzoeksters schoonbroer. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat ze nog geen kinderen had als reden voor haar schoonbroers om haar te besnijden, dient erop gewezen dat er geen informatie voorhanden is waaruit blijkt dat het binnen haar etnische groep gebruikelijk is om vrouwen na het huwelijk te besnijden, noch dat haar gemeenschap gelooft dat het besnijden van vrouwen die niet zwanger worden het probleem van onvruchtbaarheid kan oplossen. Te dezen stelt de bestreden beslissing terecht dat er geen bereidheid van de gemeenschap bleek om een volwassen vrouw tegen haar wil in een besnijdenis te laten ondergaan, nu enkele mannen bereid waren om verzoekster te helpen ontsnappen aan de besnijdenis die haar schoonbroer beweerdelijk probeerde te regelen.

Bovendien kan – in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt – nergens uit de beschikbare of de door verzoekster bijgebrachte informatie blijken dat het gebruikelijk is in Gambia, laat staan bij de Fula, dat de mannelijke leden van de schoonfamilie de beslissing nemen inzake de besnijdenis van een volwassen, gehuwde vrouw.

Verzoeksters verdere opmerkingen in het verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de enige poging die verzoeksters schoonbroers dan ondernamen, plaatsvond toen verzoeksters man thuis was en dat voorts niet kan worden ingezien dat verzoeksters man haar bij zijn familie achterliet om een visum in Senegal te regelen, in de wetenschap dat zijn familie verzoekster wilde besnijden.

De vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor besnijdenis door haar schoonbroers blijven, gelet op het feit dat deze niet dienstig worden weerlegd door verzoekster, aldus overeind.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Gelet op voorgaande maakt verzoekster geheel niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Gambia zal worden vervolgd door de schoonfamilie van haar echtgenoot, noch dat zij een vrees voor besnijdenis heeft.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Evenmin kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS